ו א מיי׳ פ"ו מהלכות שחיטה הלכה ז סמג רלב סעיף ה: ה ג מיי׳ פי״ד שם הל׳ ג: ד מיי׳ פי״ד מהל׳ מעשה קרבנות הל׳ ד: ה מיי׳ שם הלכה ה: יא ו מיי׳ שם הלכה ו וע"ש בדאמר דמי זה : טלי

עין משפם

נר מצוה

שימה מקובצת ל] דאיתמר מנה זה לבדק . הריח. ו"ר טי' חומ' ערריז של חולין שמרדו בבעליהם והלכו להן הוו הפקר והמחזיק בהן זכה דהא הכא היינו טעמא כיון דמרדו הוו הפקר וחייבין בשלוח: והבינים אינן שלו דהא כל מקום שהבינים שלו אפילו ע"י זכיית דוקא מת ונפד דדיתנהו. לאו דוקא נקט מת דהא שור אפילו נגנד או נאבד נמי חייב באחריותו

שהוא קדשי המזבח ולרבי יוחנן נפל נמי לאו דוקא:

לפי שמצינו בהקדשות ומעשר תימה באיזה הקדש מיירי אי דאמר הרי זה מאי איריא דנקט לאחר שנתחללו אפילו הקדש עלמו נגנב או נאבד אין חייב באחריותו אלא על כרחך דאמר עלי גופיה חייב אף על גב דבהקדש באחריותו כיון שנתחלל אינו חייב באחריות המעות ואם כן מה קאמר יכול אף זה כן היאך דומה ערך להקדש שנחחלל: שכסוי

בר קטלא הוא אלא דלא גמר דיניה ובעי לאתוייה לבי דינא וקיומי ביה יובערת הרע מקרבך הני מוקדשין היכי דמי אילימא דהוה ליה קן בתוך ביתו ואקדשיה מי מיחייב 2כי יקרא קן צפור פרט למזומן אלא דחזא קן בעלמא ואקרשיה ומי קדוש צאיש כי יקדיש את ביתו קדש אמר רחמנא אלא ביתו ברשותו אף כל ברשותו אלא דאגבהינהו לאפרוחים ואקדשינהו והדר הדרינהו האי אפילו בחולין נמי לא מיחייב ידתנא יבנטל את הבנים והחזירן לקן

ואח"כ חזרה האם עליהן פטור מלשלח אלא דאגבהה לאם ואקדשה והדרה מעיקרא

איחייב ליה בשילוח מקמי דאקדשה דתניא ר' יוחגן בן יוסף אומר הקדיש חיה ואח"כ שחמה פמור מלכסות ישחמה ואח"כ הקדישה חייב לכסות שכבר נתחייב בכסוי קודם שיבא לידי הקדש רב אמר במקדיש פירות שובכו ומרדו ושמואל אמר במקדיש תרנגולתו לבדק הבית בשלמא שמואל לא אמר כרב דקא מוקים לה בקדשי בדק הבית אלא רב מאי מעמא לא אמר כשמואל אמר לך רב דוקא קפטרי משילוח כגון פירות שובכו דקדשי מזבח נינהו דכיון דקדשי קדושת הגוף לא פקעה קדושתייהו מינייהו אבל במקדיש תרנגולתו לבדק הבית דלאו קדשי מזבח דקדושת דמים בעלמא הוא כיון דמרדה פקעה קדושתייהו וחייבת בשילוח ושמואל אמר 🤊 כל היכא דאיתיה בבי גזא דרחמנא איתא דכתיב ילה' הארץ ומלואה וכן אמר ר' יוחנן במקדיש תרנגולתו לבדק הבית ומרדה אמר ליה רבי שמעון בן לקיש וכיון שמרדה פקעה ליה קדושתה אמר ליה בבי גזא דרחמנא איתא דכתיב לה' הארץ ומלואה ורמי דר' יוחנן אדר' יוחנן ורמי דר' שמעון בן לקיש אדר"ש בן לקיש 6 דאיתמר מנה זה לבדק הבית וגְּנִבוּ או נאבדו רבי יוחנן אמר חייב באחריותן עד שיבואו לידי גזבר וריש לקיש אמר כל היכא דאיתיה בבי גזא דרחמנא איתיה דכתיב לה' הארץ ומלואה קשיא דריש לקיש אדריש לקיש קשיא דר' יוחנן אדר' יוחנן דריש לקיש אדריש לקיש לא קשיא °°הא מקמי דשמעיה מר' יוחנן רביה הא לבתר דשמעיה מר' יוחנן רביה אלא דר' יוחנן אדר' יוחנן קשיא דר' יוחנן אדר' יוחנן נמי לא קשיא הא דאמר עלי הא דאמר הרי זו מכלל דר"ש בן לקיש אע"ג דאמר עלי לא מחייב יוהתניא ייאיזהו נדר ואיזו היא נדבה נדר האומר הרי עלי עולה נדבה האומר הרי זו עולה יומה בין נדר לנדבה נדר מתה או נגנבה או שאבדה חייב באחריותה נדבה מתה או נגנבה או שאבדה אינו חייב באחריותה אמר לך ריש לקיש הני מילי קדשי מזבח דמחוםר הקרבה אבל קדשי בדק הבית דלאו מחוםר הקרבה אע"ג דאמר עלי לא מחייב יוהתגן האומר שור זה עולה בית זה קרבן מת השור נפל הבית אינו חייב באחריותן ישור זה עלי עולה בית זה עלי קרבן מת השור ונפל הבית חייב לשלם ה"מ היכא דמת השור ונפל הבית חייב לשלם דליתנהו אבל היכא דאיתנהו כל היכא דאיתיה בבי גזא דרחמנא איתיה דכתיב לה' הארץ ומלואה אמר רב המנונא הכל מודים בערכין אע"ג דאמר עלי לא מיחייב מאי מעמא דלא מיתמר ליָה בלא עלי היכי לימא לימא ערכי אמאן לימא ערך פלוני אמאן מתקיף לה רבא לימא הריני בערכי הריני בערך פָּלוני ועוד תניא רָבי נתוְ אומר יונתן את הערכך ביום ההוא קדש לה' מה תלמוד לומר לפי שמצינו בהקדשות ומעשרות שמתחללין על מעות שבחולין נגנבו או שאבדו אינן חייבין באחריותן

בר קטלא הוא. ומהיכן נמלט: ובערת הרע. מלוה על כל הפוגע ביון דמרדו פקעה קדושתייהו. שמעינן מהכא דאווזים ותרנגולים בחייבי מיתה להביאן לב"ד כדי לבער רשעים מישראל: מי מיחייב. אפילו כשהוא חולין: אלא דחוא קן בעלמא. במקום שאין קנוי לו

חצר המשחתרם לאדם שלא מדעותו חשיב ליה מזומן בהשואל את הפרה (ב"מ דף קב.): אלא דאגבהינהו לאפרוחים. וזכה בהו ואקדשינהו ומאחר דאפרוחין קדושים נפטר מלשלח את האם: והדר אהדרינהו. וחזרה האם עליהן: פטור מלשלח. דהא כיון דוכה בהו מזומן קרינא בהו: איחייב ליה בשילוח. כשמלאן ומשום דאקדשה בתר הכי לא פקע ליה שום מלוה מינייהו א]. דתניא וכו׳ מוקדשים אין כסוי הדם נוהג בהן כדאמרינן בפרק כסוי הדם (לעיל לף פג:) משום שחיטה שחינה רחויה שאסורים בהנאה: שחטה ואחר כך הקדישה חייב לכסות. דחיובה דחייל עליה לח פקע: רב חמר. לתרוצי למתני': במקדים פירות שובכו. גוזלות שובכו למזבח לעולת נדבה ואחר כך כשגדלו אותן פירות מרדו ויצאו וקננו במקום אחר דמעיקרא כי אקדשינהו דידיה הוו וחל הקדש עלייהו והשתא דמלאן לאו מזומן הוא ואי הוו חולין הוו מיחייבי. והאי דנקט פירות ולא אמר מקדיש שובכו עלמו משום דיונים אינו ראוייו אלא כשהו קטנים ורב לא אמר למילתיה אלא בקדשי מזבח: דקה מוקים ליה הפילו בקדשי בדק הכית. ואשמועינן רבותא דאע"ג דקדושת דמים בעלמא הוא פטור מלשלח כדחמרן טעמח שחתה מלווה להביאו לידי גובר: לא פקעה קדושתייהו. במרידתן לא ילאו מכח הקדש: פקעה קדושתייהו. ומיחייבי בשילוח: לה' הארץ. אינן אבודין שבכל מקום שהם של הקדש הן: הא מקמי דשמעיה מר' יוחנן רבו. הוה קים ליה כיון דמרדה פקעה לה הדושתה ובתר דשמעיה מרבי יוחנן דתריץ ליה לה' הארץ ומלואה קבלה ממנו ומשום הכי פטור במקדיש ואבד: הא דאמר הרי עלי. להביאו וכשהפרישה אחר כך נגנבו ואבדו אע"ג דבי גוא דרחמנא הוא לא קיים נדרו: גדר האומר הרי עלי עולה. ואח"כ הפריש בהמה ואמר הרי זו לנדרי אם מתה חייב באחריותה הואיל ומעיקרא ארכבה אכתפיה: אמר עלי דמיחסר הקרבה. דכי הכי קאמר עלי °להביאו לעזרה אבל בדק הבית גמרו בהפרשתו וחי משום דלא הביאו ליד גזבר הכל גזברים הן דלה׳ הארץ: ובים זה קרבן. לבדק הבית שאף הן נקראים קרבן כענין שנאמר (במדבר לא) ונקרב את קרבו ה' איש אשר מנא כלי זהב וקדושת דמים הם: שור זה עלי עולה.

:וב"ה סה: ע"ש סט: נ"מ ו. ע"ז סג. תמורה ט. כט: ערכין כא.], ב') [ל"ל דמנן], ג) [לקמן קמא.], ד) [ר"ה ו.], ד) [לעיל לט.], ו) ול"ל והתנון, ז) מגילה ח. ר"ה ו. קינין פ"א מ"א, ס) ערכין כ:,

תורה אור השלם

והנביא ההוא או ו. וְתַּבְּיִא נְוּוּאָא אוּ חֹלֵם הַחֲלוֹם הַהוּא יוּמֶת כִּי דְבֶּר סְרָה עַל יְיָ אלהיכם המוציא אתכם מבּית עַבָּדִים לְהַדִּיחֲךְּ מִן הַדְּרַךְ אֲשֶׁרְ צוּךְּ יִי הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צְוְּּךְ יִיְ אֱלֹהֶיךְּ לְלֶכֶת בָּה וּבִעַרְתָּ אֱלֹהֶיךְּ לְלֶכֶת בָּה וּבִעַרְתָּ הרע מקרבּף:

דרריח יג ו בו בי יקרא קן צפור. לְפָנֶיךּ בַּדֶּרֶךְ בְּכָל עֵץ אוֹ יַלָּדֶּרֶץ אָפְּרְחִים אוֹ בֵיצִים וְהָאֵם רֹבֶצֶת עַל ביצים וְהָאֵם רֹבֶצֶת עַל האפרחים וְאֶפֶּוֹ וְיִּים אוֹ עַּלְ הַבֵּיצִים לֹא תַקָּח הָאֵם עַל הָבָּנִים: דברים כב ו 3. וְאִישׁ בִּי יַקְדִשׁ אֶת בַּיתוֹ קֹדֶשׁ לִייְ וְהָעֶרִיכוֹ בַּאַשֶׁר יַעַרִיךְ אֹתוֹ הַכּהָן ום: ויקרא כז יד לְדָוִד מִזְמוֹר לַיְיָּ ץ וּמְלוֹאָה תַּבֵל יִשְׁבֵי בָה: תהלים כד א 5. וְחִשַּׁב לוֹ הַכַּהֵן אַת מכסת הערכר עד שנת הַיבַל וְנָתֵן אֶת הָעֶרְכְּּךְ בַּיוֹם הַהוּא לְדֶשׁ לִייָ: ויקרא כז כג

גליון חש"ם

. גם' הא מקמי דשמעיה לעיל דף לט ע"א: רש" ר"ה דמיחסר הקרבה וכו' להביאו לעזרה. עי' מעילה לף יט ע"ל ברש"י ד"ה עד שילא ועי' לעיל דף כב ע"ב תוס' ד"ה והביא:

הנהות מהר"ב רנשבורג

א] רש"י ד"ה איחייב ליה וכו' שום מלוה מינייהו. כאן הס"ד ואח"כ מה"ד

מוסף רש"י

פטור מלשלח. דכיון דנטל את הבינים הוה ליה קן מזומן (לקמן קמא.). נדר האומר הרי עלי עולה. ולאחר זמן הפרישה באחריותה, האומר הרי זו ולא קבלה עליו (מגילה ח.). ונפל הבית. קודס שהחזיק נו נובר וודריו רי)

אע"ג דאמר זה כיון דקאמר עלי עלי להביאו קאמר וכן בבית לבדק הבית למוכרו להביא דמיו ליד גובר: אבל היכא דאימנהו. כגון מעות שאבדו בי גזא דרחמנא איתנהו ואם הוליאן הגנב הוא מעל ועליו לשלמן להקדש: בערכין. האומר ערכי עלי והפריש ערכו: דלא מיחמר **ליה בלא עלי.** דלא אפשר למימר הרי זה בלשון ערך דהא עדיין לא קבל חובת ערך עליו: **דאי נימא ערכי.** ולא עלי אמאן רמי האי נדר לשלומי: אם אמר ערך פלוני. ולא אמר עלי אמאן רמי: ועוד סניא. דחייב באחריומו: ונסן אם הערכך. בפודה שדה מקנה מן ההקדש כתיב וחשב לו הכהן את מכסת הערכך עד שנת היוצל ונתן את הערכך הו"ל למכתב ונתן אותו או ונתנו מה ת"ל הערכך ש"מ אערכין קמהדר: לפי שמלינו בהקדשות ומעשר שני שהן מסחללין על המעות. כשהפריש פדיונן ואבד אינו חייב באחריותן דהא כתיב ויסף חמישית כסף ערכך עליו והיה לו וַייִקרא כון ולא כתיב ביה נתינה אלא משהפרישו ואמר הרי זה מחולל על זה נקרא ערך להקדיש דמיו ויצא לחולין ההקדש: